

SUOMINEITO JA GLOBALISAATIO... aikuisille yksi juttu vain... Suomityttö loi varallisuutta tyhjästä kunnes eräänä päivänä globalisaatio... Suomityttö kertoo: En ihan tyhjästä nyhjäissyt, vaan minulla oli jotain pikkurahaa, jonka olin saanut vanhemmiltani. Olin jäänyt orvoksi. Ostin saamallani pikkurahalla lankakaupasta hyvät langat ja kudoin niistä arvokkaan villapaidan, tumput, sukat, pipon ja kaulaliinan. Vähän koulutusta ja taitoa minulla oli jo, koska olin saanut ne perintönä kodistani. Isoäitikin oli opettanut. Tuntui minulla olevan jotain taitoa ihan itselläniikin, mutta en tiedä mistä se oli tullut. Sitten menin torille myymään nämä luomani vaatteet. Mitään torikojuja minulla ei ollut, vaan bongailin vain ohikulkevia ihmisiä, joille nämä näyttivät sopivan tai joilla ajattelin olevan perheenjäseniä, joille luomukseni sopisivat. Sitten sain yhden asiakkaan, joka osti minulta päivän kutomiset. Muita kustannuksia minulla ei ollut ollut kuin lanka. Ihan kotona tein tämän homman, vaikka minulla oli vain pieni, yhden huoneen asunto. Seuraavalla kerralla kun menin torille sainkin kuulla, että torilla myymisestä pitääkin maksaa pieni maksu. Sen sain kuitenkin maksettua rahalla, jonka olin saanut myymistäni tuotteista. Olin onnellinen nuori yrittäjätyttö kun sain ainakin yhden päivän palkan kerrallaan myymällä tekemäni tuotteet. Vähän rahaa jäi aina yli ja panin ne säästöön patjaani. Oli minulla ihan toteutettavissa olevia unelmiakin: ajattelin näes laajentaa toimintaani suureksi kutomoksi. Mutta eräänä päivänä tämä ei enää toiminutkaan, koska omalle torille ei enää kannattanutkaan noin vain mennä myymään, kun kaikki markkinat olivatkin siirtyneet jonnekin tosi kauas. Ja ne markkinat olivat koko maailman laajuiset, ne olivat globaalit. Siellä jossain, jossain kaukaisessa maassa joku teki näes ihan saman kuin minä suomityttö täällä, mutta hän osti langat halvemmalla ja saattoi myös myydä työnsä halvemmalla kun siellä oli niin paljon väkeä tekemässä tätä samaa. Ja minunkin entiset asiakkaani ostivatkin tarvitsemansa vaatteet häneltä. Ja halpaa oli, vaikka tuo muukalainen käytti jotain välittäjää ja kuljetti tavaransa tänne saakka tuolta jostain kaukaisilta mailta. Ja näin minä nuori suomityttö istuin toimeettomana jossakin nurkassa, koska minun ei kannattanut kutoa enempää. Eikä minulla ollut rahaa ostaa lapselleni edes ruokaa. Ja silloin ajattelin, että olisipa joku mummo ja vaari jossain, joilla olisi maatila, josta saisi perunoita, maitoa ja leipää ja missä voisi auttaa työnteossa ja missä voisi jopa asua. Vaatteet lapsilleni osaisin itsekin vielä tehdä - vai osaisinkos enää? Ja sitten minä epätoivoinen, vielä nuori nykysuomityttö keksin, että jes, minäpä alankin myymään tätä ihan itseäni. Ja kohdallani se taisikin onnistua, mutta ei kaikkien kohdalla. Ja jes... järjestin huoraamisesta saaduilla rahoillani itselleni korkeakoulututkinnon, mutta huomasinkin sitten, että silläkään ei tee mitään, se näes kun ei ollut kuitenkaan mikään kunnon ammatti. Mutta koulutettuna suomityttönä aloin saada vähän rahakkaampia asiakkaita kunnes huomasinkin, että nyt olen jo vanha ja lihonut rumaksi ja kukaan ei minua enää halua edes minkäänlaiseen pikapanoon. Mitäs sitten teinkään? Laitoin lehteen ilmoituksen ja pääsin maalle maatilalle hoitamaan vanhaa mummoa ja vaaria. Eräänä päivänä viikatemies oli heidät vienyt ja jäinkin onnellisena siihen paikkaan hoitamaan tilaa. Ja tajusin, että tämä tilanhoito oli parasta mitä maailmassa saattoi olla. Ja kauniilla ilmalla vaeltelin tilan ihanissa metsissä kuunnellen linnunlaulua ja katsellen ihania kasveja. Kunnes eräänä päivänä ovelle ilmestyi tiukkapipoinen Räkälävaltion ja globalisaation virkamies ja sanoi, että pellot on nyt heti laitettava pakettiin ja eläimet vietävä teurastamoon. Eikä, sanoin minä, suomityttö! Ja minähän lähden sotaan teitä vastaan! Ja niin syttyi kamala sota ja sitä kesti kauan. Mutta siltä sotamatkalta suomityttö ei sitten koskaan palannut, sillä hän kuoli sinne sotaan tuntemattomana sotilaana. Ja eräänä päivänä suomitytön tilalle ilmestyi muukalaisia kaukaisista maista. He olivat rikkaita ja heillä oli paljon omia vehkeitä mukanaan. Ja he jäivät asumaan suomitytön tilalle ja taloon. Ja he samosivat suomitytön metsissä ja elivät hänen tilallaan onnellisina elämänsä loppuun saakka.

Ja näin kävi yhä useammalle suomitytölle ja -pojalle. Ja sitten eräänä päivänä koko Suomenmaata ei enää ollut! Ja se oli se globalisaatio, mikä vei kaiken! Sen pituinen se!
Kirjoitettu vuonna 2011. 11.02.2021